

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

*Mindetalet over afdøde
Seheimeskabsminister
Greve C. D. F. af Reventlow.
Af Grevskabets Præsler.
1828.*

M i n d e t a l e r

over

afdøde Beheimestatsminister.

Greve E. D. F. af Reventlov

til Reventlov og Christiansfæde,

Ridder af Elephanten, Storkors af Dannebrogen
og Dannebrogsmænd.

---

af

Grevskabets Præster.

Kjøbenhavn, 1828.

Trykt paa Forfatterens Forlag
hos Peter Ehr. Brünnich.

I n d h o l d.

	Pag.
F orerindring, af Biskop Boisen, Commandeur af Dannebrogen og Dannebrogsmænd, Sognepræst for Vesterborg og Birket Menigheder.	
Tale ved Kisten i Horsslunde Kirke d. 16de Octbr. 1827, af Samme	1.
Tale i Thirsted og Stjørringe Kirker Søndagen efter Jordefærden, af Nicolai Clausen-Bagge, Sognepræst for Thirsted, Stjørringe og Veilebye Menigheder	21.
Tale paa Prædikestolen i Horsslunde Kirke ved Jordefærden den 16de Octbr. 1827, af Provst Daniel Smith, Sognepræst for Horsslunde og Nordslunde Menigheder	47.
Psalmer, affjungne af Grevskabets Skolelærere ved Jordefærden den 16de Octbr. 1827, af Samme	63.
Biographiske Noticer, af Samme	69.

Forerindring.

Hvorfor disse Mindetaler udgives?

De skulde tolke vor Kjærlighed og Agtelse for den Hedengangne, og vidne om, i hvilket venligt Forhold han stod ogsaa til sine Præster.

Han stænkede dem sin hele Hengivenhed og Forsættelighed; thi han betragtede sig som deres Medarbejder, og han stænkede det Herrens Ord høit, hvis Folk de ere.

Han talede saa gjerne med dem om Kirke- og Skolevæsenet, om de Fattiges Forsørgelse, om Almuens Oplysning og Vel, og, naar han saa blev Vidne til noget Godt, der var skeet, var han sjæleglad og som forklaret i deres Kreds, og med den inderligste Kjærlighed signede han dem.

Saa længe Religion og Almuens Oplysning holdes i Ære, vil den Hedengangnes Minde blive og bevares ogsaa i de Præsters Erindring, der levede i nærmere Omgang med ham, hørte hans viisdomsfulde Raad, og vare Vidner til hans fromme og utrættelige Nidkjærhed til Guds Riges Udbredelse.

Jeg har levet længst med ham — jeg er bleven gammel ved hans Side. Fra fjern Provinds kaldte Forsynet mig i min Ungdoms Aar, og satte mig i Forbindelse med den Æble. Mit Hjerte slog varmt for Religionens og Oplysningens Sag, og mange dybe Længsler bevægede mit Indre. Han opildnede end mere min Varme; han forstod mine Længsler og gav dem Betydning, og hvad jeg ønskede, og hvad mit Hjerte længtes efter, det blev til ved hans Raad, hans Opmuntring og under hans Veiledning. Aldrig glemmer jeg, hvorledes Grevskabets Skoler fra raa Tilstand ved hans Raad og Bistand og Opforelse fremgik og forbedredes til at være venlige Plantesteder for Ungdommens kristelige Dannelse; aldrig, hvorledes ved ham Bondens Aar blidnedes, hans Sæder foræbledes, hans Mod vakttes, hans Eftertanke til Agerdyrkingens Fremme stærkedes, hans religiøse Sind udvikledes; og aldrig, aldrig, hvorledes denne Menneskehedens hulde Ven tænkte, og var sysselsat, for at bringe Trøst og Fred ind i enhver Bolig, hvor der var Sorg eller Misforstaaelse. End staaer det saa levende, som om jeg saae ham endnu, i min Erindring, hvor villigen han opofrede, for at fremme sine Undergivnes Vel, og hvilken værdig og ydmyg Glæde der oplivede hans Ansigt, naar de Dødfere, han havde bragt, lønede ham med Betsignelse.

Han er ikke mere — og han gik heden, hvor Livets Krone bier Herrens den trofaste Tjener. Ene er jeg tilbage af hans første Medarbejdere her paa Grevskabet. Ei skuer jeg mere hans kraftfulde Ansigt, ei seer jeg ham meer mild og venlig i de Unges Kreds, i Bondens Bolig, ei meer hans Glæde i Herren, naar veloplyst Barn smilede ham som en Fader imøde, og gam-

mel, graahaaret Bonde signede ham; ei meer den faderlige Omhed, hvormed han trøstede den Nedsiede, og ei meer — ah! aldrig meer den Andagt, hvormed han priste Herren i hans Tempel.

I mit Hjerte bliver hans Billede og hans Minde, indtil ogsaa jeg samles med ham i Sandhedens og Kjærlighedens Rige. Hans Minde maa ikke uddøe; men det maa bevares lærerigt og opbyggeligt i de Danstes Hjerter.

For saameget det stod til os at bevare dette Minde, har jeg i Forbindelse med Grevskabets Præster udgivet disse Mindetaler. De bære jo ikke noget Præg af Kunst eller Veltalenhed: disse Prydelser behøves her ei; den simple Sandhed er den bedste Veltalenhed, og Mandens Værd, vi her efter vor dybeste Overbeviisning prise, gjør dybere Indtryk og maa fængsle Hjerterne langt stærkere, end hvilken som helst Kunst. Vi have tænkt og skrevet aldeles i den Hedengangnes Aand; og derfor have vi endnu en anden Hensigt, hvorfor vi udgive disse Mindetaler. Han skattede Skolevæsenet saa saare højt, og alt, hvad der kunde bidrage til at opmuntre og glæde de Unge, var saa kjær for hans menneskevenlige Hjerte. Dersom Niemedet, hvorfor vi have offentliggjort vore Taler, maatte forskaffe dem noget Bifald og tilvejebringe dem mange Læsere, da er det vort Ønske og vor Bestemmelse, at samle af hvad Skriftet maatte indbringe et Legat, og at anvende de aarlige Renter til Præmier for de sædeligste, flittigste og meest dannede Børn. Den Hedengangnes menneskekjærlige Aand smiler til os mildelig fra Guds Himmel og fører os ind i Fattigdommens Bolig, hvor den Uble saa ofte sad, trøstede og quægede og hjalp. Dersom Legatet derfor maatte vorde til-

strækkeligt, og Mange, grebne af hans Aand, vilde kjøbe rundeligen, vilde vi ogsaa gjerne anvende en Deel af Legatets Renter til at klæde og fremhjælpe gode, men fattige Børn. Hvert Aar, paa den Afbødes Fødselsdag, skulde, i en af Skolerne skifteviis paa Grevskabet, ved en Tale hans Minde festligholdes og fornyses, og derpaa skulde de tilkjendte Præmier, meest nye Testamenter og Psalmebøger, ligesom og de mulig tilveiebringelige Understøttelser til fattige Børn høitidelig uddeles. Vort Ønske er — det vide vi af Erfaring — i den Hedengangnes Aand; vor Hensigt er, som Han var, uden Bram. Sandhedens og Kjærlighedens Gud vil derfor ogsaa velsigne den.

Westerborg d. 1ste Martii 1828.

P. O. Boisen.

Eale,

holden

i Hørslande Kirke den 16de October 1827

foran Kisten, hvori Støvet af

salig Grev Reventlov hvilede,

af

p. O. Boisen,

Biskop over Laaland-Falsters Stift,
Commandeur af Dannebrog og
Dannebrogsmænd, Sognepræst for
Vesterborg og Birket Menigheder.

Graae Saar ere en Fæders Krone, naar de findes paa Ketsfærdighedens Vei.

Aldrig grebes min Aand dybere af disse Herrens Ord, og aldrig forstod jeg deres Betydning bedre; thi her gjemmes Støvet af en Mand, der forlod Verden, ligesaa rig paa Aar, som paa ædel Daad.

Jeg vil efter min Overbeviisning tale til hans Priis, ei for at forherlige ham: han har naaet en anden og bedre Herlighed, end den, Støvets Børn kunne give ham —

Jeg vil tale, fordi det gjør Vennehjertet saa godt, at mindes de Hedengangne, og fordi ædelt Exempel, fremstillet og levendegjort ved sanddru Tale, er for vort aandelige Væsen, hvad Solen paa Himlens Firmament er for den synlige Verden.

Hvad han var?

Staaer Svaret ikke tegnet i de Danskes Hjer-
te? Udtale ikke Fædrelandets Børn Navnet Ke-
ventlov med Krefrygt?

Hans Aand var stærk og kraftfuld, han vilde
ene, hvad han ansaae for at være Ret, og naar
han havde grebet Dverbeviisningen om det Rette
og Sande, formaaede Intet i Verden at lunke
hans Iver, Intet at bøie ham bort fra Rettens
Bei. — Han var derfor vedholdende i sin Gjer-
ning og utrættelig. — I sit Livs de kraftfulde
Dage arbejdede han stedse med godt Haab, med
usvækket Tillid, med vedholdende Iver for Fæ-
drelandets den gode Sag, og endnu, da Alder-
dommen lammede hans Haand og bandt ham til
Sygeleiet, blev han ved at tænke paa og efter Ev-
ne at virke for den samme.

Vel mattedes hans Die; men hans Aand
blev ved at være lys; vel forlode de legemlige
Kræfter ham lidt efter lidt; men hans Birkelyst
blev den samme, og aldrig opklaredes hans døds-
matte Die meer, og aldrig oplivedes han meer,
som vaagnet op af en Dvale, end naar man talte
med ham om Landets Vel, om Skolernes Flor,
om Fædrelandets Held.

Da priste den fromme Olding Gud saa inderligen, da lyste han, med Aandens høie Begeistring, Himmelens Betsignelse over Alle.

Han virkede Meget, han vilde Meer. Endog i hans Livs den sidste Tid forlod hans Virksomhed ham ei, og selv de fleste af hans Phantasier, der foruroligede ham paa hans Sygeleie, bare Præg af hans Aands Higen, af dens utrættelige Stræben efter endnu at virke.

Vel var han sig sin Kraft fuldeligen bevidst; vel var han indtil Begeistring glad, naar han saae tilbage paa sit svundne Liv, paa de mange Glæder, han havde nydt, og paa det Gode, han ikke dulgte for sig selv at have virket.

Men der var Ydmyghed i hans Tale og ofte lød denne saaledes:

”Dersom jeg har virket noget Godt, da er det ikke mit, men Guds Værk: jeg har været hans ringe Redskab, jeg har ikke nærgjort saameget Godt, som jeg burde.”

Han var Kjærligfindet Fader for sine Undergivne. Hvor der var Feil at rette, Strid at flette, Sorg at lindre, didhen tyede han saa gjerne, og hans sødeste Glæde var, at forbedre de Feilende, at forlige de Stridende, at veilede de

Uerfarne, at opmuntre de Forsagte og at trøste de Bekymrede.

Han havde en stor Aand; thi han frygtede Gud.

Lillid til Gud var den Grundvold, hvorpaa han byggede; den dybeste Dverbeviisning om Sjælens Udødelighed, om Christi Fortjeneste og om de Saliges Liv hisset, var hans Aands faste Anker.

Hans Tro paa Gud var ikke Læbens Lyd; men den var dybt i hans Hjerte, og, knyttet til Fornuft og Bibel, var den uroffelig.

Som i Alt, saaledes ogsaa i Troens Sag var han selvstændig; han bandt sin Troe, ikke til nogen udvortes Form; men han randsagede selv Skriften, prøvede Alt, og beholdt det Bedste. Hans Dverbeviisning var, at den rette Tro kjendes paa Kjærlighed, ja at den er selv Kjærlighed. Han læste sjelden Stridskrifter, og naar han hørte tale om Partiernes Strid, da sørgede den Adle, og ofte lød hans Tale saa: "Den, der strider med Bitterhed, ligner ikke Jesum, og han forstaaer ikke tilfulde den Kjærlighedsaand, Frelseren udtalte paa Korset." Han levede og døde i

det visse Haab, at Guds Rige vil seire over Van-
tro og Dvertro, at hver Forskjellighed i Mening
vil svinde hen for Kjærlighedens Soelstraaler, og
at der, efter Jesu Spaadomme, vil blive een Hjord
og een Hyrde.

Hans Tro paa Gud og Forsyn var fast; derfor var han under alle Livets Omvexlinger stedse rolig, aldrig forsagt, om end Fædrelandets Sag syntes mørk, om end Menneſkehedens Sag nu og da, hist og her, syntes at vakle. Rolig og tillidsfuld betragtede han Alt fra mildeste Side, saae sledse en for Menneſkehed og Fædreland blidere Fremtid imøde, og saaledes var han, fordi han i sig selv følede Kraft, og fordi han, viisgjort ved mange Aars Erfaring, ydmyg og stille forlod sig paa den Gud, der, efter Alviisdommens Raad, tager og giver. Han var en Christen i Aand og Sandhed, og derfor var han kraftig og stærk i Aanden, ogsaa da sneehvide Haar dækkede hans Tøse, trofast Mage som faa, værdig, men mild Huusfader, sine Søners og Døttres Støtte, Glæde og Hæder, de Fattiges Forsørger, Bondestandens, Skolevæsenets uforfærdede og uegennyttige Talsmand og Ven, brændende af Iver for

enhver Sag, han ansaae for god, sit Fædreneland hengiven, sin Konge tro indtil Døden.

Han har fuldendt!

Han signede alle sine Børn og Børnebørn, nedlagde til Afsted, med faderlig Kjærlighed, hyperlige Lærdomme i deres Hjerter og døde. —

Lør vi klage ved hans Kiste?

For fire Aar siden stod denne Olding ved sin hensovede Hustrues Gravsted. Da hvilede hans taarefulde Døie endnu for sidste Gang paa hendes Kiste, og han udtalte disse for os Alle uforglemmelige Ord:

J har seet mig græde, men Ingen har hørt mig klage; hvad Gud gjør, er velgjort.

Saa lyde da ikke heller nogen Klage ved hans Kiste! Saa tilbede da Alle den Herre, der ogsaa her gjorde Alt saa saare vel!

Han gav ham et langt Liv, kronede hans mange daadrige Aar med Sundhed og Helbred, aabnede for ham, meer end for de Fleste, rig Leilighed til at fremme det Gode, gav ham Kraft og Villie til at kunne og ville det, og da han var moden, da han havde udført sit Verinde, kaldte han ham til det evige Liv.

Hvad han har virket, er ikke tabt.

Medens Liden, den Mægtige, borthvirvler Egennyttens, Forsængelighedens og Ergjerrighedens Værker, saa at efter en Række af Aar deres Spor er neppe at finde, da bliver, hvad der skeer i Herren og i Kjærlighed.

Dette er Herrens eget Værk; det skjærmes og signes af ham, og tidligen eller sildigen — dog hvad er tidligt eller sildigt? I Guds den store Huusholdning er Intet tidligt, Intet sildigt, Alt til rette Tid — vil det og for kommende Slægter bære rig Frugt.

Hvad den Afdøde virkede, er ikke tabt!

Den Gode, den Ædle døer ikke herneben; om han end døer, han lever efter Livets Dage i sine Gjerninger; thi Himlens Belsignelse hviler over dem. Naar den Egennyttige, glemmende Gud og Regnskabsdagen, ei agter sine ringere Brødres Larv, og reiser sin Velstand paa disses Ruiner — naar den mægtige Synder lader haant om Oplysningen, og kalder den fordærvelig, fordi den aabenbarer ogsaa lønlige Forbrydelser, fordi den giver ogsaa den Ringere et lyst Begreb, ligesaavel om hans Rettigheder, som om hans Forpligtelser,

og fordi den i Jesu Aand giver ogsaa ham Følelse af Menneſkeværd, og Mod til i Ydmyghed at haandhæve ſin Ret; naar, i Nødens ſvære Dage, den Feige, uden Tro paa Gud, forſager, og, tænktende kun paa egen Fordeel, hverken har Lyſt eller Kraft til at opoffre, redde eller frelſe — da ſtaaer, ved Historiens Lyſ, den Herlige frem af ſin Grav og aabenbarer ſig i ſin hele Glorie, ſaaledes ſom han heneden vandrede, øvede Menneſkeheden i hvilkensomhelſt Stand, fornegtede ſig ſelv og fremmede Menneſkehedens Sag med mangfoldige Dpofteſer. Han lyſer atter ved ſit lærerige Exempel, beſtæmmer og ſkrækker Egennyttens Træl, peger op til høiere Glæder, end ſaadanne, ſom Verden kan give, helliger den Ringereſ Retigheder, og reiſer hans ſjunkte Mod, forkynder Dplyſningens høie Værd, og nærmer ſig, ſom en Aand fra høie Regioner, for at gyde Mod i den Forſagte, for kraftigen at minde om, at Intet er tabt, ſaalænge Tillid og Kjærlighed bliver, og for at vække ſine modfaldne Eſterkommere til at opoffre og virke for Brødres og Landets Frelſe.

Vor hæderværdige Olding var een af diſſe Herlige, og længe efter ſin Død vil han ved Exem-

pel og Wandel saaledes tale til sine Efterkom-
mere:

”Søg aldrig nogen Fordeel, der vindes paa
dine Medigjenløstes Bekostning: den
bringer ingen Velsignelse.”

”Ær og frem christelig Oplysning, hvor du
kan: den er i Jesu Aand, og det er Sand-
heden, der skal gjøre os frie.”

Mennesket, ogsaa det ringeste, er en Guds
Skabning, bærer hans Billede, er din Medigjen-
løste og din Medvandrende til Evighedens Hjem.

Ær Menneskeheden ogsaa i den ringeste Bro-
der; krænk ikke, men haandhæv hans Rettighe-
der, og stræb ved værdig Dmgang, ved christe-
lig Oplysning at vække hos ham Følelsen af Men-
neskeværd, at ogsaa han, som Menneske og Chri-
sten, maa fryde sig ved Livet, ved Pligten og
Haabet. Forsag ikke, naar Nødens Dag kom-
mer, virk med ufortrøden og aldrig svækket Iver,
gør, hvad Ret er, bevar en rolig Samvittighed
og forlad dig paa Gud.”

Den Sedengangne er ei tabt, men han lever.

Han lever i sit Fædreland, og
neppe troer jeg, at dette nogensinde har havt en

mere hengiven Borger, Kongen nogenfinde en troere Mand.

Meget Godt er skeet til Landets Opkomst, til Agerdyrkingens Fremme, til Bondestandens Forædning, til Folkets Oplysning, Stavnbaandets Løsning, Udskiftningen, Hoveiets Bestemmelse og Formildelse, Almuens nærmere bestemte Rettigheder, og saa mange andre velgjørende Foranstaltninger ere ligesaamange Hædersperler i vor elskede Frederik den Sjettes Krone.

Men medens Historien nævner Kongen, som Landets trofaste Fader, og efter Fortjeneste omtaler, hvad Godt der under hans Scepter skete til Almuens Opkomst, da vil den samme Historie ikke glemme med Hæder og Taknemmelighed at nævne Reventlov, som den, der var Kongens trofaste Mand, og der med utrættelig Iver raadte og hjalp til at fremme Landefaderens velgjørende Planer.

Han lever i sit Fædreland!

Naar Bonden føler sit Bærd, som Landets Mand, naar han uden Fordom dyrker sin Jord med Estertanke og Glæde, naar hans større Oplysning avler af sig større Sædelighed, større

Trofskab mod Konge og Land, naar han lettere bærer de Besværligheder, som Tiden bragte og bringer, fordi han, vel oplyst, har lært viis Sparfommelighed, fordi han, ei mere træl bunden til den Jordplet, hvor han fødtes, dyrker sin Jord bedre, og fordi hans under Frihedens Skygge veldyrkede Jordbund bringer ham større Udbytte — da staaer Keventlov i hæderligt Minde blandt de Herlige, der ved Raad og Daad lagde Grunden til Landets Vel, og taknemmeligt Fædreland signer ham, som sin Belgjører.

Han lever i sine Bønder!

Det bør aldrig, det vil aldrig kunne glemmes, hvorledes han med utrættelig Iver, med stor Opofrelse hævede dem fra trange Kaar til Velstand, gav dem velordnet Frihed, beredte dem venligere Boliger og ved Raad og Daad udbredte iblandt dem Bindskiblighedens, Fredens og Kjærlighedens Aand!

Hans Minde kan aldrig uddøe blandt dem, og længe efter hans Død vil Faderen fortælle sin Søn, hvad gamle Greve var for ham, vil velsigne sin Søn og formane ham, at virke i den Bindskiblighedsaand, den Afdøde grundlagde.

Saa — han havde sine Bønder kjær, som en Fader sine Børn.

Endnu da han allerede var syg, besøgte han mangen en gammel Bønde, sad hele Timer ved hans Side, glædte sig i hans huuslige Kredse, talte med ham om hans Fremtid, om Guds Belsignelse, om Dagenes Besværligheder, og hvorledes disse bedst kunde bæres og afhjælpes — og naar han da kom hjem fra slikt møisommeligt Besøg, var han saa vel tilmode, hans Tale var saa venlig; "Gud skee Lov"! saa løb den — "der er dog sleet meget Godt i Bøndestanden, og den ærlige, oplyste Bønde er og bliver min Sjæls Glæde og Trøst."

San lever i sine mange velindrettede Skoler.

Den veloplyste Ungdom er hans Ære; Skolernes gode Indretning, Skolelærernes bedre Dannelse og blidere Raar, og, frem for Alt, den religiøse, fromme Aand, der hersker i hans Skoler, ere og blive hans uforgængelige Hædersminde.

En bedre Slægt, — saa haabede den Afdøde, saa bad han til Gud — vil udgaae af disse Skoler; — hans Aand — saa lærte han i Glæ-

dens og Haabets Begeistring — vil omsvæve vor Ungdom og dens Lærere, — og endnu længe efter hans Død vil Faderen taknemmelig og lærerig fortælle sin Søn, hvorledes i hans Skoletid gamle Greve, allerede svag, sad hele Timer i Kredsen af de Unge, var saa sjæleglad over Børnenes Keenlighed, muntre, livfulde Mine, Sædelighed og Kundskab, og hvorledes han med taarefyldte Mine signede Læreren, signede Forældrene, signede Børnene, og formanede dem Alle, at frygte Gud og være gode.

Han lever og vil stedse leve i sine Børn!

Inderlig Kjærlighed knyttede dem til ham og ham til dem.

Hans kraftige Aand, hans rene, gudhengivne Wandel, hans lysende Exempel paa Trofasthed og Kjærlighed, hans ufortrødne, ingenfinde trættede Virksomhed vil, som et helligt Efterladenskab, stedse blive i hans Familie-Kreds, og opflamme hans Sønner og Døttre til at vandre i hans Fodspor.

Han har efterladt dem et hæderligt Navn; de vil leve ham og hans Navn værd; de vil ved værdig Wandel i hans Aand hædre hans Minde.

Han lever — hvi skulde jeg tie, da mit Hjerter er saa fuldt — han lever og saa i mig.

I 40 Aar har jeg levet og virket med dig, du Uforglemmelige! Naar jeg i Skolen sad ved din Side, Vidne til din Iver, til din Glæde, naar du skundom for mig udtømte dit Hjerter, tolfede dine Længsler, dine Ønsker for Bondestandens Vel, for Menneſkehedens Held, naar du saa venligen deelte din Glæde med mig over, hvad Godt der var ſket i Skole og Kirke og huuslige Areds, naar du i Kirke og ved Herrens Alter lystte for dine Undergivne med det herligſte Exempel paa Religiøſitet, Andagt og Gudsfrugt — o! da drogſes, da knyttedes mit Hjerter til dig, og jeg gik ofte bort med dybeſte Følelſe i mit Hjerter og med det Ønſke: Give Gud, at hvert Land maatte eje ſa adanne Mænd.

Du har fuldendt!

Du lever hiſt; dine Gjæringer følge dig efter, og hvad intet Die har ſet, intet Øre hørt, det er der bleven dig til Deel.

Du lever og du har vundet!

Din hulde Huſtru, ſom du herneſten ſaa inderligen elſkede og ſaa omhyggelig pleiede, ind-

til hendes fromme *Die* mildeligen lukttes i Døden —
de Mange din *Eids* Herlige og *Edle*, der saa tro-
ligen havde samvirket med dig til den gode Sags
Fremme, og som du saa ofte med høi Begeistring
omtalte, de juble dig hist imøde og lovpriise med
dig den Herre, der har gjort og gjør Alt saa saa-
re vel.

Du har vundet!

De ere nu brudte de *Stranker*, der herveden
fængslede din utrættelige *Ånd*. Du skuer nu
ikke meer *Stykkleviis*, men *Ansigt* til *Ansigt*.

Da dit jordiske *Die* lukttes, aabnedes i et kla-
rere *Lys* det aandelige, og i høiere *Regioner*, i
Samsund med de *Forklarede*, i *Samsund* med din
Lærer og *Frelser*, paa hvem du herveden
med din *Sjæls* hele *Hengivenhed* troe-
de, stræber din *forklarede*, din *frigjorte* *Ånd* frem-
ad til et høiere *Maal*.

Du har vundet!

Hvad er det at leve? Den, som har meest
Herrens *Ånd*, har ogsaa levet meest. Din *Tro*
er bleven til *Visshed*; du skuer hist, hvad du her

troede, dit Haab er gaaet i Dpfyldelse; Aldfaderen skuffer ei sine troende og haabende Børn.

Din Kjærlighed bliver!

Den udgjør din Himmel og dens Fylde, og den straalet hist i himmelsk Glorie; din Gavnelyst, her saa utrættelig og brændende, bøde ikke med dig, den har hist fundet værdigere Gjenstande og omfatter Aandeverdenens Salighed. Du taber dig hist, beundrende i Guds Tilbedelse, og hvad du her med barnlig Ydmyghed troede og saa gjerne tolkede, for at opklare Korsdragerens mørke Sind, at Gud er lige viis, naar han tager og giver, det erkjender Du hist, og lovpriiser, jublende med Himlens Engle, Alfaderens Styrelse.

Du er ikke, du kan ikke være fremmed for os!

Du skuer fra din høie Himmel ned til dine Efterladte og signer os i Lysets Land. —

Fred da med dit Støv! Intet er tabt! Alt er vundet! Døden er ikke det Sidste! Af Døden opstaaer det sande Liv. —

Du har vundet!

Aanden er frie, beslægtede Aander adskilles aldrig, og Venskab — Aandens Pagt med Aan-

den — er uforgængeligt, som den, er evigt, som Kjærlighedens Gud, evigt, som han, der sammenknyttede Hjerterne.

Naar Døden har nedbrudt de jordiske Skran-
ker, da vorder Aandens Dmgang med beslægtet
Aand først aandelig; og den Forklarede aabenba-
rer sig i hiin Glorie for den Længselfulde, hvis
Aand, frigjort ved Savn og Sorg, lever, allerede
her forklaret, i Aandeverdenens Saligheder.

Venstabs forherliger Døden!

Dets Fylde kjendes, dets himmelske Glorie
fornemmes da først ret, naar Aanden elsker ene
Aanden, naar den Længselfulde paa Troens og
Kjærlighedens Vinge stiger opad til Aandeverde-
nen, og troende omgaaes den Forklarede. O
salige Haab! Venlige Trøst!

Forklarede! Du er ei skilt fra os!

Du lever med os, og jo bedre vi vorde, desto
nærmere ere vi dig.

O salige Haab! Slip os aldrig! Giv Trøst i
ethvert Hjerter, der savner og længes! Opklar du
vort Nic, at vi i Troen maae skue det Himlens
Land, hvor vore Elskede ere. Forædle du vore
Hjerter, at vi maae vorde mere og mere værdige

og stillede til at leve, at glæde os i Samfund med de Forklarede! Død! du har tabt din Braad! Du er en Engel, der fører til Livet! Der er ingen Skilsmisse her for den, der elsker og troer! Der er ingen Skilsmisse hist!

Himlen er Gjenforeningens Land for alle Gode!

Sale,

holden

i Thirsted og Stjørringe Kirker

Søndagen efter

Greve Reventlovs Jordefærd

af

Nicolai Clausen Bagge,

Egnepræst for Thirsted, Stjørringe
og Veilebye Menigheder.

Ordsprogene 10de Cap, 7de V.

Den Retfærdiges Ibukommelse skal blive i
Velsignelse.

De af vore Medmennesker, der fortjene Navn af retfærdige, retskafne og ædle Mennesker, bør ikke alene af os agtes, æres, elskes, medens de staae ved vor Side, i deres Livs gavnlige Virksomhed, medens de leve og virke iblandt os, leve og virke os til Gavn og Velsignelse; men selv da, naar de ikke længere høre til vort Samfund, men ere bortkaldte fra deres Virksomhed iblandt os og ere gangne foran os over i Evigheden, selv da bør de endnu hos os bevares i hæderfuld og kjærlig Erindring; selv da, naar de ikke længere staae paa det Sted, som de i Verden indtog, bør den Plads, som de engang have vundet i vor Sjæl, bevares dem; selv da, naar vi ikke mere finde dem i Verden, bør vi endnu gjemme Billedet af dem

og Mindet om dem i vort Indre. Medens Ubestandighed og Afverling maa finde Sted i de Ting, der høre denne Verden til, maa den samme Ubestandighed og Foranderlighed ikke findes i de aandelige Ting; i Aandens Rige er den en Freløshed, der ikke egner eller anstaaer ædle Sjæle.

Kjærligheden ophører ikke, den bliver, ja den bliver i ædle, trofaste Hjerter. Fordi de Hensarne da ikke længere ere hos os, derfor maa det ikke være glemt, hvad de vare for os, hvormeget Godt de gjorde os, hvilket Exempel de gave os; nei, derfor skulle vi endnu velsigne dem i deres Grav. Deres Ihukommelse skal hos os være og forblive i Velsignelse; Agtelsen for dem og Kjærligheden til dem maae ikke ophøre med deres Død, deres Navn og deres Hæder skal hos os overleve dem, deres Minde bevares uforglemmeligt og uudstøtteligt i erkjendtlige, kjærlige, trofaste Hjerter.

Saa bør det være: dette have de retskafne, ædle Hedengangne vel fortjent af os; og hvad vi saaledes ere de Hedengangnes Minde skyldige, det finde vi og en Glæde, en Trøst, en sand Tilfredsstillelse i at efterkomme; det er os saa kjært, at

mindeſ de Hedengangne, endnu i Tankerne ligesom at omgaaes med dem; ſaa ſkjønt og ſaa ſødt er det, at mindeſ de ſvundne Dage; mindeſ, hvad vi i diſſe deelte med de hedengangne Venner, og hvorledes vi med dem deelte, hvad Livet medførte af Godt og Ondt; hvad de vare for os, og hvad vi igjen vare for dem.

I Mindet om de bortkaldte Venner og vor Umgang med dem have vi en Glæde og en Rigdom, ſom vi for ingen Priis vilde undvære.

Og hvormegen gavnlig Belæring, Paamindeſe, Opmuntring og Opfordring ligger der ikke til os i Erindringen om de henſarne Ædle og Ketskaſne? De herlige Ord, de talte, bevares i tro Erindring; de gode Gjæringer, de øvede, de priisværdige Exempler, de efterlode os, ſtaaende lyſende og opmuntrende for os. Vi ſaae dem, de Ketskaſne og Ædle, fuldende Livet i Tro og Gudsfrøgt; nu ſkue vi dem i Anden ved Maalet med Livſens Krone; derfra vinke de ligesom til os og opfordre os til at vandre vor Vej gjennem Livet, ſom de vandrede deres, for at vi og engang kunne komme derhen, hvor de nu ere, og der atter glæde os med dem.

Saa "bør de Retfærdiges Ihukommelse være i Betsignelse". Og i Almindelighed har Enhver sine at erindre, sine Navne at bevare, til hvilke dyrebare Erindringer og betydningsfulde Minde er knyttede sig.

Men i Særdeleshed have vi nu her i denne Kreds et Navn at erindre, som vi alle bør holde høit i Ere; een Mand at nævne, hvis Ihukommelse bør hos os alle være i Betsignelse, hvis Minde bør være os alle kjær og betydningsfuldt.

Med levende og dyb Følelse af Arefrygt, Taknemmelighed og Høiagtelse, udtaler jeg her denne Hedengangnes Navn, og neppe vil der være Nogen i denne talrige Forsamling, som ikke deler min Følelse, og hvis Hjerte ikke bevæges dybt, ved her at høre det. Christian Ditlev Frederik Greve af Reventlow er ikke mere iblandt os; han har endt sine Dage paa det ham saa kjære Christiansfæde; hans jordiske Levninger hvile nu i Gravens Skjød ved hans elskede Hustrues Side; men "i Hjertet gemme vi hans Navn, i Hjertet føle vi hans Gavn"; et Minde har reist sig i vore Hjerter, som aldrig skal udslættes deraf, et herligt, skjønt og betydningsfuldt Minde, der steds

hos os skal bevares med Betslignelse; et opbyggeligt, opmuntrende og styrkende Exempel har han efterladt os, som aldrig skal glemmes. Til hans Minde knytte sig saa mange herlige Erindringer, saa mange opbyggelige Betragtninger. For dem ville vi gjerne til enhver Tid aabne vore Hjerter, ved dem ville vi ofte opbygge os; i mangen Time skal hans Minde træde levende frem for vor Sjæl; men i Særdeleshed skal denne Andagts-time — een af de første, i hvilke vi samles saa kort efter hans Bortgang i denne Helligdom, hvor han selv saa ofte tog sit Sæde iblandt os — i Særdeleshed skal denne Andagts-time være helliget til:

Denne Hedengangnes Minde; vi ville nemlig overveie, hvorledes vi bør minde ham, den Herlige.

Med Hoiagtelse og Erbødighed bør vi stedse minde den hedengangne Greve af Reventlov som en Hædersmand i Ordets sande Betydning. — Saa mange kaldes Hædersmænd, fordi de staae paa en eller anden Hæderspost, uden at der i Grunden er synderligt hæderligt om dem at sige, men saa er det ikke med ham; med Føie sige vi om ham, at han var en Hædersmand i Ordets

sande Betydning; thi saaledes kalde vi ham, ikke blot for den Stilling, han i Samfundet indtog, de Hædersposter, han i Staten beklædte, de Hæderstegn, hvormed han bæredes, men fornemmeligen for det ophøiede Sindelag, der besjælede ham; det ædle Hjerte, der hos ham var forenet med det lyse Hoved; den varme Følelse, som han forbandt med den omfattende Forstand; de herlige Grundsætninger, hvortil han bekjendte sig med Mund og Hjerte; den Fasthed, hvormed han i Livet fulgte sine Grundsætninger; en Hædersmand kalde vi ham for den christelige Tro, der fremlyste af hans Gjerninger, den uskrømte Gudsfrugt, der afprægede sig i hans Wandel; den ubøielige Retfærdighed, hvormed han stedse fulgte sin Overbeviisning, og gik sin Vej frem, uden at see til Høire eller Venstre; den levende Kjærlighed, hvormed han omfattede Alle, Høie og Lave, søgte overalt at gavne og hjælpe; den utrættelige Virksomhed, hvormed han stedse vilde prøve Alt og beholde det Gode; den uegennyttige Hengivenhed, hvormed han tjente sit Fædreland og sin Konge. — Udmærket ved disse Mandens og Hjertets herlige Egenheder, der bestemme Menneskets sande Værd og sande Hæder, var han høiagtet

og elsket af Alle, der kjendte ham, sin Families Glæde og Stolthed, en Prydelse for de høie Poster, der betroedes ham, en Betsignelse for sit Gods og for sit Fædreland. — "Af Frugterne" — hedder det — "skal Mennesket kjendes". Hvilke skjønne, velsignede Frugter bar han da ikke i Livets Dage? hvad har han, den Herlige, ikke virket i det lange Liv, som Herren forundte ham? i de mange Aar, som han vidste at gjøre saa rige paa ædel Daad? i de forskjellige Stillinger, hvori Forsynet satte ham, hist i Statens Tjeneste og her paa Grevskabet? Hvor heldigt et Valg gjorde ikke vor ædle Frederik den Sjette, da han valgte ham blandt sine Høitbetroede? med hvilken Hæder og til hvormegen Betsignelse stod han ikke i de mange Aar ved Thronens Side, som Bondens Ben og Talsmand? og tillige som Kongens troe Tjener i hine, for Danmark's Lykke og Velstand saa vigtige Tider? som Befordrer af saamange herlige Indretninger, dem han i Erfaringens Skole iforveien for endeel havde prøvet? som Forfremmer af Alt, hvad han erkjendte for nyttigt og godt? hvilken virksom Andeel havde han vel ikke i det saare meget Gode, som da skeede, hvorved hiint Tidrum er blevet saa særdeles mærke-

ligt, og hvorved Landet — saa at sige — vandt en anden, en ny og herligere indvortes Skikkelse? — Derfor staaer og hans Navn indskrevet i Danmarks Aarbøger, berømmeligt og uforglemmeligt; derfor staaer hans Navn i Fædrenelandets Historie, prydet med Fortjenestens og Hæderens uforvisnelige Krands; de sildigste Slægter skulle endnu nævne Christian Reventlovs udødelige Navn med Hviagtelse og Erkjendtlighed. — Og vende vi nu vor Tanke til det Guds, der var saa lykkeligt, i saa lang en Række af Aar at have ham til Eier og Herre, da maae vi sige, at hans Virksomhed her i denne Kreds svarede ganske og aldeles til hans offentlige Hædersgang; overalt finde vi her herlige Frugter af hans Virksomhed; han har ikke her ladet sig uden Bidnesbyrd; ogsaa her overleve hans Gjerninger ham og ville bringe Belsigelse til endnu ufødte Slægter. Med hvilken Iver og Opoffrelse arbejdede han ikke paa sine Bønders Vel? ordnede Alt, hvad der hørte til Jordernes Udskiftning og Gaardenes Udsklytning? indførte hensigtsmæssige Forbedringer næsten i alle Henseender? opmuntrede baade ved Anviisning og Exempel til et forbedret Agerbrug? hvormange høist nyttige Forbedringer i Agerbruget ere ikke

fra Christianssæde og Pederstrup udgangne over Godset? hvilken Tænkfomhed har han ikke vaakt selv hos Bonden? hvilken Opmærksomhed værdisæde han ikke Alt, hvad der kunde have Indflydelse paa hans Undergivnes Vel? staae ikke de Fattighuse og Skoler, som han opbyggede, som Bidnesbyrd paa hans ædle Omhu for de Fattiges Forsørgelse og de Unges Underviisning? og stode de ikke alt tidligen, som Mønstre, hvilke Andre udenfor Grevskabet efter Omstændighederne mere eller mindre efterlignede? Hvormange have ikke hos ham i deres Trang og Forlegenhed fundet Hjælp og Understøttelse? hvormeget Godt har han ikke gjort Alle i Almindelighed og Enkelte i Særdeleshed? Derfor, medens Historien nævner hans Navn med Berømmelse, omtales han og med Agtelse og Erbødighed selv der, hvor Bennen taler i Fortrolighed med sin Ven, og prises og berømmes i Bøndernes Gaarde, i de Kinges Hytter og de Fattiges Boliger; og lyder end Lovtalen der simpel, den har dog meget at betyde; thi den er fortjent, og velmeent fremgaaer den af Hjertets Indre. — Naar vi saaledes betænke, hvordan han var og hvad han virkede, da kunne vi med Sandhed sige: Han var en Hædermand som Faa, og

som en sjelden Hædermand skal han mindes af os med Høiagtelse og Ærbødighed: Han stod i Livet som en Hædermand; som en Hædermand hviler han nu i sin Grav, som en Hædermand skal han stedse staae i vor Erindring.

Det er saa glædeligt og det gjør Hjertet saa godt, at see den lykkelige, der fortjener at være det; det er saa opbyggeligt, at see Guds Velsignelse over den Gode og Ædle. Med glad Følelse og med Tak til Gud ville vi derfor og stedse mindes Ham som en lykkelig Mand, som en Mand, der af Gud blev velsignet paa mange Maader, følte sig selv lykkelig, medens han stræbte, at gjøre Andre lykkelige, var lykkelig ved Guds Naade og fordi han fortjente at være det. — Han fortjente Glæde, Lykke og Velsignelse; men vi ville og bør heller ikke forglemme, at megen Glæde, Lykke og Velsignelse blev ham til Deel. Han vidste selv saa vel, at skjønne paa den Naade, hvormed Gud velsignede Livet for ham. Vi ville og vi bør heller ikke forglemme, at skjønne derpaa. Over de Lidelser, som han i sin sidste Sygdom maatte gjenneingaae og som gif os saa nær til Hjerte, ville vi ikke forglemme det meget Gode, som var gaaet iforveien. Som en sjelden

Lykke erindre vi det lange Liv, Gud skjenkede ham; det hedder ellers: "syv Gange ti er Støvets Aar, og sjelden, sjelden flere;" som oftest blive de langt færre. Ham skjenkede dog Gud næsten otte Gange ti. Som en sjelden Lykke erindre vi det Helbred og den Sundhed, der fulgte ham fast lige, indtil han traadte ind i det gode Aar, saa han til den Tid næsten ikke kjendte Sygdom og Svagelighed af egen, men kun af Andres Erfaring; den Kraft og Styrke, hvormed han endnu virkede og færdedes iblandt os i den høie Alderdom. Uforglemmeligt vil det være for dem af os, der have hørt Ordene af hans egen Mund, hvor hjerteligt og rørende han stundom udbød: "jeg har været en lykkelig Mand, lykkelig i mit Huus og i min Familie, lykkelig som Embedsmand, og lykkelig med Hensyn til mit Gods, hvor Alt er gaaet saa meget fremad, hvor Bønderne have gjort saa betydelige Fremskridt." Dybyggeligt var det saa, at høre ham paaafsjønne den Naade, der var ham vederfaaren, og nu i Livets Aften at udtale, hvori han fornemmeligen havde fundet sin Lykke, Livets bedste Fryd og Glæde; den havde han fundet fornemmeligen i sin Familie, i Kjærligheds Skjød, i sin Virksomhed og de Frugter, som Gud lod ham

see af samme. Han var og lykkelig som Mand og Fader. 47 Aar henlevede han ved sin elskede Hustrues Side, lykkelig ved at elske og at elskes. Som hans Børn og Børnebørn vare hans Glæde, saa var han igjen deres Glæde; som han elskede dem, saa var han igjen elsket af dem; han var høiagtet, ja, man maatte vel sige, fast tilbødet i sin Familie, og blev af dem, der vare omkring ham, baaren paa Hænderne. Hans Huus var et Fredens og Kjærlighedens, et Glædens og Lyksalighedens Hjem. Men han var ikke alene lykkelig i sin huuslige Kred, men og lykkelig i og ved sin Virksomhed baade i Fædrelandets Tjeneste og paa sit Gods, og ved de Frugter, han saae af samme. Og der gives vel neppe nogen glædeligere, herligere Følelse for den ædle Mand, end den, der gjennemstrømmer hans Hjerter, naar hans Bestræbelser for at fremme det Gode have heldig Fremgang og krones med Betsignelse; neppe nogen herligere og saligere Følelse, end den, hvormed han betragter det Gode, som det lykkes ham, efter overvundne Vanskeligheder og Besværligheder, at udføre. Og i hvilken Grad blev ikke denne herlige, salige Følelse ham tildeelt! Hvormeget Godt lykkedes det ikke ham

at stifte i de store Virkekredse, hvori han bevægede sig med saa megen Lyst og Evne til at gavne? hvormange Planer lykkedes det ham ikke at udføre, der sigtede til hans Medmenneskers Vel? og som og i Virkeligheden befandtse saa saare gavnlige? hvormegen Sæd udstrøede han ikke, der bragte de herligste Frugter? Naar han nu saae Jorderne udskiftede, Bøndernes Gaarde, forsaavidt det behøvedes, udslyttede; saae enhver Bonde have sin egen Lod, hvilken han indfredede omhyggeligen, dyrkede med større Indsigt og fordoblet Flid, og hvoraf han høstede mange Fold mere, end der forhen var høstet af samme; naar han nu saae Weiene betydeligen forbedrede, mange af de forrige Sumper, ved de staaende Vandes Afledning og den paafølgende Opdyrkning, forvandlede til frugtbare, kornrige Sletter; saae et forbedret Agerbrug udbredt blandt Bønderne; saae Bonden ved sin Indsigt og Flid arbejde sig frem til Velstand, eller at udholde de haarde Tidens Tryk; saae Bøndergaardene og hvad dermed staaer i Forbindelse i den nuværende bedre Skikkelse; saae den i sin Gjerning flittige og vindskibelige Bonde tillige hævet til et høiere Trin af aandelig Dannelse, og ved Lovens Beskyttelse hævdet i

sine Menneſke = Rettigheder; ſaae ham nyde den ham ſjenkede Frihed, uden at misbruge den; naar han nu ſaae alt dette, da kunne vi vel ſige: hvad der i hans yngre Aar havde ſtaaet for hans Blik i det Fjerne, ſom Noget, der vel engang kunde komme, ſom Noget, der var værd at arbejde for, hvad han da havde ſkuet i Haabet, uden at finde det i Verden, det forundtes det ham nu at ſkue i Virkeligheden. Hvad han i ſine Manddomsaaar havde glædet ſig til i Haabet, det frydede han ſig nu ved i Beſkuelfen. Og her kunne vi med Føie anvende Jeſu Ord: ”ſalige de Dine, ſom ſaae det, han ſaar,” og vi maae tilføie: ſaligt det Hjerte, der følte det, han følte ved dette Syn. Mange have vel ønsket, at ſee det, han ſaae; men de levede ikke længe nok til at ſee det. Mange have vel ſeet det Samme, men kun ſaa med den Følelſe, hvormed han ſaae det. Han vidſte at ſtatte, hvad der var ſteet; thi han havde ſeet Tingene i en ganſke anden Skikkelse, og han havde Hjerte til at unde Bonden, hvad der derved var vundet for ham; han havde ſelv for ſin Deel arbeidet troligen, for at fremkalde den nye og bedre Tingenes Orden, for at hæve Bonden, i hvem han ſaae og elſkede en Broder, fra vilkaarlig Trældom til lov-

bestemt Frihed. Hvor glad var han derfor ikke, naar han sammenlignede det Nærværende med det Forbigangne, og sammenlignede ikke alene Bondens nærværende Tilstand og Wilkaar med hans forrige Tilstand og Wilkaar, men og Bonden selv, som han nu er, med hvad han forhen var; hvor glad var han da ikke, naar han talte om, hvor meget Bonden nu staaer høiere end forhen? Da forglemte han ikke, at takke Gud og at give ham Æren, at prise Landsfaderens menneskekjærlige Hjerte, at prise Kongen som Bondens Ven og Frelser; men, naar han saaledes havde givet Gud, hvad Guds var, og Kongen, hvad Kongens var, saa maatte det og ret være ham, den ædle Bonden, en Glæde og en Fryd, at mindes, hvilken Deel han som Guds og Kongens Tjener havde havt i dette vigtige, store Værk, i Forbindelse med andre høitfortjente Mænd, dem han stedse erindrede med særdeles Agtelse og med Venstabsfølelse.

Lykkelig maae vi vel saaledes prise ham for det saare Meget, Gud forundte ham at flue her i denne Verden; de store Fremskridt, hvori han selv havde en saa betydelig Deel; de herlige Frugter, som hans Virksomhed hjalp til at fremkalde;

men — hisset vandrer han nu i en, ogsaa i denne Henseende, herligere og saligere Bestuelse; thi han saaede og arbeidede ikke blot for denne Verden, men han saaede og arbeidede i Grunden for Aanden og for Evigheden; og hisset skuer han nu, i en fuldkomnere Verden, skønnere, herligere Frugter af den gode Sæd, som han i saa rigt Maal udsaaede herved.

Fremdeles bør vi i denne Kreds med Erkjendtlighed og Taknemmelighed minde denne Hedengangne som vor store, vor faderlige Belgjører. Var han end ikke paa samme Maade og i samme Grad en Belgjører for os alle, saa var han dog enten i den ene eller anden Henseende en Belgjører for de Allersfleste af os. Saa var han en Belgjører for Eder, I Fattige! hvis Forsørgelse laae ham saa meget paa Hjerte; for Eder, I Gamle! der i den svage Alderdom fandt Huuslye og Varme i de af ham opbyggede Fattighuse; for Eder, I Arbeidere! der ved hans mange Foretagender fandt Arbeide og Brød; for Eder, der enten selv bleve underviste eller fik Eders Børn underviste — Mange af Eder ere ham i begge Henseender Tak skyldige — af de duelige Skolelærere, som han valgte med saa megen samvittighedsfuld

Omhyggelighed, i de Skoler, som han ikke alene reiste, men stedse vedblev til det sidste at skjenke saamegen Opmærksomhed; en Belgjører var han for Eder, I hans Bønder! der alle vare ham saa kjære, der i ham havde en Ven eller Raadgiver, i ham fandt en Hjælper og en Frelser i Nødens Stund, der i ham havde saa god en Herre, at I selv give ham det Vidnesbyrd: "at han var Eder en Fader;" en Belgjører var han ogsaa for Eder, der, ansatte i hans Tjeneste, levede uden Næringsforger, levede glade og lykkelige.

Ja vi, der leve her i denne Kreds, hvor hans Godgjørenhed viste sig gjennem saa lang en Række af Aar i saa rigt et Maal, vi, der ikke alene have været Vidner til hans mange og store Belgjæringer, men selv paa een eller anden Maa-
de ere bleve deelagtige i samme, vi maae ikke og vi bør ikke lade det blive derved, at vi blot erindre os ham som en Mand, der i Almindelighed har gjort meget Godt og er høitfortjent af Staten; men med taknemmelige og erkjendtlige Hjerter bør vi nævne ham som denne Kredses store Belgjører; som den, der har gjort os selv meget Godt, bør vi stedse mindes ham med Erkjendtlighed og Taknemmelighed. Og erindrer nu tillige,

min christelige Tilhører! — hvad Du vist aldrig glemmer, naar Du engang kjendte samme — det ædle Hjerte, hvoraf Velgjerningerne fremgik, den Blidhed og Velvillie, hvormed de ledsagedes, da vil Du sikkert — ligesom jeg — stedse mindes ham, ikke blot som din store, men tillige som din faderlige Velgjører. — Ja! nævner jeg ham her, som Ederes, som Andres Velgjører, saa maa jeg og her nævne ham, som min og Mines store, faderlige Velgjører; og saaledes vil jeg stedse erindre ham med et kjært Hjertes sønlige Hengivenhed; ved alt det Gode, al den Glæde og Velsignelse, der her vorder mig og mine tildeel, skal jeg med dem stedse taknemmeligen mindes ham, der kaldte mig hid, og tænke paa ham, uden hvem Alt vel for os var kommet en heel Deel anderledes.

Men ikke alene med disse Følelser af Hviagtelse og Erbødighed, af opbyggelig Glæde, Erkjendtlighed og Taknemmelighed, overhovedet ikke med Følelser alene, bør vi mindes denne Udling, men og med Forsætter, der svare til disse Følelser og til den Opfordring, der ligger til os i Mindet om ham. Fordi han nu ikke længer er hos os, derfor maa det ikke glemmes, hvad vi hos ham saae og hørte, agtede og elskede;

Exemplet, han gav os, Fordringerne han gjorde til os, maae ikke forglemmes; den gode Aand, som han vidste at vække, nære og bestyrke, maa ikke uddøe iblandt os. — Nei! ved hans Minde bør vi fornye og bestyrke hos os det Forsæt: at vi efter hans Exempel ville vandre paa Retfærdigheds og Sandheds Veie, leve og virke i Kjærlighed, i Stand og Kald være troe og arbeidsomme, saaledes vaage over og bevare de Indretninger, han har efterladt os, at de kunne vedblive at bringe deres gode Frugter, og i hans Aand — saavidt det staaer til os — stræbe at fremme det Gode. Med saadanne Forsætter bør vi ofte mindes ham; og i saadanne Forsætter ville vi og idag ved hans høitidelige Erindrings bestyrke os. Ja, lader det, andægtige Venner! være det Forsæt, hvormed I her idag og siden ofte erindre ham, til hvem I stedse skuede hen med saamegen Agtelse og Ærefrygt, medens han endnu var hos Eder: at I fremdeles ville "leve et stille og roligt Liv i al Gudfrygtighed og Ærbarhed," "frygte Gud og ære Kongen," være arbeidsomme og sædelige, leve i Fred og Enighed, og i Kjærlighed hjælpe hverandre tilrette. — Lader det være det Forsæt, hvormed I, Forældre! nu i denne Time og siden

ofte erindre ham, der gjorde saa meget for Eders Børn, at I og stedse ville fra Eders Side gjøre for dem, hvad I kunne og hvad I bør; at I ville opdrage dem i Tugt og Herrens Formaning og efter hans Opmuntring holde dem stadigen til Skole og Underviisning. Bestyrker Eder, Christne! ved hans Minde i det Forsæt, at I efter det sjeldne Exempel, hvormed han ogsaa i denne Henseende lyste for Eder, ville flittigen indfinde Eder i Herrens Huus, som Guds Ords Hørere, for ved Ordet at beredes og styrkes til at vandre den Wei, der fører til det evige Liv, der fører didhen, hvor han nu er, hvor alle Gode og Retfærdige samles til evig Fryd og Salighed.

Og hvor bør ikke Mindet om ham styrke os i gode Forsætter, os der ved ham have erholdt Embede eller Ansættelse? Kunne vi mindes ham uden at mindes vore Forpligtelser og hans Fordringer til os? Da han havde valgt mig til det Embede, jeg nu beklæder, modtog han mig med de Ord: "jeg besætter de ledige Embeder paa mit Gods efter min bedste Overbeviisning, og da er det mig en kjær Tanke, naar jeg kan troe, at jeg derved kan virke noget godt selv efter min Død"; i disse Ord, der i denne Stund trænge sig saa

levende frem i min Sjæl, have vi, Brødre! Hensigten, han havde med at kalde os, og Fordringen, han gjorde til os; og i denne Fordring vilde han, om vi fra Evighedens Egne kunde fornemme hans Røst, endnu aldeles Intet eftergive os; som han da kaldte os, til at virke det Gode, medens han var hos os, saa kaldte han os og — det bør vi aldrig glemme — til at virke det Gode selv efter hans Død, i de Dage, som Gud lader os leve. Hvilken Opfordring?! Og som den førstefødte Søn ved Faderens Grav erklærede, at han selv vilde følge hans Exempel, saa opfordrer han og os til, at vi i Forening med ham skulle stræbe at vaage over og bevare hans Faders Aand. Atter, siger jeg, hvilken Opfordring?! Lader os derfor, Brødre! ved vor Gjerning ofte tænke paa ham, der kaldte os til Gjerningen, i vor Virksomhed jævnlig mindes ham, der bød os, at virke her; lader os stedse handle og virke, som for hans Afsyn, med hans Minde i Hjertet og hans Billede for Øie; som om hans forklarede Aand fulgte os paa alle vore Veie og var et Bidne til alle vore Gjerninger; lader os — hvor forskellige end de Stillinger ere, hvori vi staae — mindes ham, der ansatte os alle, og mindes ham

som en fælleds Fader, med det Forsæt: at vi ville stræbe, at vise os ham værdige, der kaarede os; stræbe, at svare til de Forventninger, han havde om os; at vi ville ligesom udgjøre et Brodersamfund, saa vi som Brødre staae hinanden bi med Raad og Daad, ikke byde Trods til hverandre eller søge forfængelig Vre, den Ene fremfor den Anden; men at vi i broderlig Forening virke med hverandre til det Godes Fremme, til Ordens og Sædeligheds Bedligholdelse, til Dplysnings og Gudsfrygts Udbredelse.

Som vi sluttede os til Faderen, medens han stod iblandt os, saa lader os nu slutte os til Sønnen, der, besjælet af de samme Retfærdigheds Grundsætninger og de samme Kjærligheds Følelser, træder i Faderens Sted, med hengivne Hjerter og med det Forsæt, at vi og ved hans Side, under hans Dpmuntring, Bistand og Førelse ville gjøre det Gode, der staaer i vor Magt.

Men er vort Forsæt nu saaledes, som det bør være, og ligne vi saaledes den Hedengangne i Lyst til at gjøre det Gode; saa ville vi og ligne ham deri, at vi med dette gode Forsæt forene et godt Mod og et godt Haab med Hensyn til Fremtiden, at vi sætte vor Lid til Gud og haabe af ham, at

Sale,

holden

paa Prædikestolen i Hørslunde Kirke

ved

Greve Røventlovs Jordefærd

den 16de October 1827,

af

Daniel Peter Smith,

Provst i Lollands Nørre Herred,
Sognepræst for Hørslunde og
Nordlunde Menigheder.

D Herre! lad Din Aand fra mig ei vige,
naar jeg i Dødens Dale skal nedstige!
Vær du, o Gud! min Trøst og Støttestav!
Lad da min Sjæl ad Døden smile!
mit Legeme i Livsens Haab sig hvile
ubi min Grav!

**Vor Herres Jesu Christi Trøst og Fred over
de Levende! Fred og Salighed over den Døde!**

Amen!

**Lv. Luc. 2, 29 — 30. Herre! nu lade Du din
Tjener fare i Fred; thi mine Vane have
seet din Frelse.**

Forsamlede Kristne!

”Herre! nu lade Du din Tjener fare i
Fred!” saa bade og vi med blødende Hjerter, der
Han, den ædle Olding, hvis lange Livs Aften
var saa blid og klar, blev omsider fængslet til sit
Sygeleie, og hans kraftige, virksomme Aand, der
boede i det stærke Legeme, maatte stride haardt og

Længe, førend den venlige Død opløste Baandet og endte Striden.

Med Graad i Diet prise vi nu Gud, at han lod den Trætte indgaae til sin Hvile. — Ak! Vi vide vel, at vi ikke bør Klage, naar Solen, der med Lys og Varme straaede den lange Sommerdag, endelig skrider under; ikke, naar Vaaren flygter med sit yndige Grønne, Sommeren med sine spraglede, duftende Blomster, Høsten med de gyldne Frugter, og Vinteren endelig kommer med Snee og Frost. Det er jo Aarets Gang, det er og Menneskelivets jordiske Løb, der ender sig her, naar den Gamle synker i Graven. Som Solen daler, som Aaret skrider frem, saa svinder og Menneskets Liv umærkelig mod Enden; kun Sygdom og Alderdoms Skrøbelighed bereder os efterhaanden paa de Elskedes Bortgang. — Men — Ak! Ordene: "Død og Borte" gjennemfare Sjelen med Gysen og opfylde den med Smerte — Dog — levende og nærværende staaer den Elskedes Billede i al sin Klarhed og Skjønhed for vor Sjel — og denne Erindring om givne og imodtagne Kjærlighed, Mindet om den rene Villie, den sjældne Kraft, de store Aandsgaver, og den rige Belsignelse, der var Dydernes Frugt og vor

Arvedeel — See! denne Erindring er jo alt en Trøst. Taaren bliver mildere, Klagen forvandler sig til Bøn og Taksigelse til Gud, Tanken løfter sig til Troens og Dydens evige Salighed, og disse Tanker avle Forsættet i vort Bryst: "Aldrig vil jeg glemme den gudsfrygtige Edle, som er død og borte! Altid vil jeg stræbe, at ligne ham og saaledes holde hans Erindring i Ære! Ja — takke vil jeg ham for hans Velgjerninger, ligesom vi takke Gud, naar vi holde hans Bud!"

Forsamlede Kristne! Alt har jeg i disse faa Ord stræbt at udtrykke mit Hjertes dybe Følelser og sikkerlig Manges i denne Forsamling, der med oprigtig Sorg skulle idag jorde Støvet af den hæderkronede Gamle, vores Alles faderlige Ven, vise Styrer og ædle Velgjører. — Vi sukke — vi græde; men vi klage — vi knurre ikke. Dybt føle vi vort Tab af Ham, der virkede for vore Fædre, for Os og vore Børn; men salig Trøst er i Erindringen om Ham, og Formaning, kristelig Dyrkelse er i Beskuelsen af det Exempel, han efterlod os, i Betragtningen over Guds Raade, der var med ham og os.

For Intet valgte jeg mig ikke hine Simeons Ord; thi om Ham, hvis Støv her hviler, end

var midt iblandt os i sin Kraft, end sad, som forhen, hiøset og sang andægtig sine Psalmer med os — jeg veed det — Hans Sjel vilde intet andet Hædersnavn vælge end: Guds Tjener.

Saa ville og vi kalde ham, saa sandt det er at tjene Gud, naar Nogen tjener sin Konge og sit Fædreneland, og indtil Døden elsker sin Næste af ganske Hjerte. Sig selv tillagde han ingen Ære, naar Andre lovpriste ham. Han takkede kun Gud, der gav sin Bistand, og den høie Fyrste, hvis Bud han udførte. — Men skulde vi ikke minde, at det var Ham, som udførte de gode og vise Bud, at han var Raadgiveren, at han skuede intet møisomt Arbejde, ændsede ingen krænkende Modstand, før han havde udført den vise og gode Plan! — og hvilken? O! stod Du paa en Høide, hvorfra Du med eet Blik kunde overflue Danmarks herlige Lande, ombeltede af Nord- og Vstersøens Bølger — og kunde Du see det dobbelte Syn, først de faldefærdige Hytter i smudsige Landsbyer, som Trælle beboede, og de vide Moradser, de øde Marker, hvor de kummerlig søgte deres Føde, skjælvende for deres Herrers vilkaarlige Magt, henslæbende deres Liv i Bankundighed, Laster og Armod — og Du dernæst kunde see de

reenlige, pyntelige Huse midt i frugtbare Haver, omgivne af indplantede og veldyrkede Marker, hvor den frie, oplyste og velhavende Bonde færdes, glæder sig ved Sæden, som bølger der, hvor før Intet groede, glæder sig ved sin og Børnenes Eiendom, takker Gud og elsker sin Konge og Fædreland, hvis Love beskyttede ham og hans Børn; og Du da, henrykt ved dette Skuespil, vilde spørge: Hvo gjorde denne glædelige Forandring? Hvilken Aand besjelede de mange Arme, der udrettede saa store Ting i een Menneskealder? Da vilde Han, der nu er hos Gud, og hvis Støv Jorden snart skal gemme, af sit ædle, ydmyge Hjerte sige: "Det var Herren og hans Salvede, Danmarks gode Konge, der elskede Bondens Stand og erkjendte den som Landets Støtte, der bød Bonden at være frie og gav Love til hans Beskyttelse." Men hvo var Guds og Kongens Tjener? O! om vi end tav, vil Danmarks Aarbøger nævne de dyrebare Navne; og her — her vil eet Navn ikke uddøe, men fra Slægt til Slægt vil det nævnes med taknemmelig Vrefrygt. — Sa her paa Christiansøes og Pederstrup's Sletter skulle Frugterne af den

Ædles halvhundredaarige Omsorg, der allevegne smiler os imøde, nævne hans Navn for den sildige Efterlæggt, som hist paa Gjentofte Bakke,

hvor der staaer en Steen, paa den et Navn, et Navn af Reventlovs Forgænger, Fædre-
nelandets Ven, den ædle Bernstorff, hvis store Frænde traadde i hans Fodspor, og vandrede Haand i Haand med vor Salige, hvor det gjaldt Danmarks Ære og Lykksalighed, indtil Døden, som trofaste Venner. — Døden har nu atter forenet dem — saa være og Deres Ære forenet i vore Hjerter og i Danmarks Historie!

Fulgte end onde Tider paa hine gode, maatte end vort fredelige og lykkelige Fædreneland fornemme sin Deel af det Krigs-Uveir, der rystede hele Europa — saa var dog Kraften til ved Guds Bistand at udholde de onde Tiders Trængsler vunden ved de Ædles Bestræbelser. Vidne hertil var Han, som overlevede de onde Tider. — Ja Han, Gud udvalgte til sin Tjener, som nu er faren hen i Fred, han prisede Gud; thi

San saae Guds Frelse,

Herrens Velsignelse var stor over ham i alle hans Fortagender, i hans store og vigtige Embe-

der, hvor han var omgivet af de sjeldneste og due-
ligste Mænd, i hans velgjørende Virksomhed for
sine egne Godser, hvor han fandt nidkjære og troe
Hjælpere; og dertil gav Gud ham Familieheld,
en fast Sundhed og et Tal af Leveaar, der sjelden
forenes med saa store Anstrængelser.

Som Gartneren, der fryder sig over at kunne
plukke de røde Æbler og hvile sig i Skyggen af
de Træer, han selv har opøstet af Rjerne og i sin
Tid podet: saa frydede han sig over sit Livs
Frugter. Naar han færdedes paa de jævne og
indplantede Beie og saae ud til de frugtbare Mar-
ker, hvor der i hans Ungdom var Uføre og No-
radsfer; naar han, som var hans Sædvane, traad-
de ind i Bondens hyggelige Stue, og de milde
Afsyn mødte hans Nie, ligesom den forstandige
Tale rørte hans Sjel; naar han — og det glem-
me vi aldrig — traadde ind i vore Skoler, saae
der sine kjære Bønders Børn omkring sig, læste i
de klare Dine de uskyldige, tillidsfulde Barne-
sjele, og fornåm af de livlige Svar, at Sjelenes
vare opvakte; naar han endelig i Kirkerne blan-
dede sig mellem de talrige, andægtige Tilhørere: —
og han tænkte paa Fordum og nu: da glæ-
dede han sig med en hellig Glæde; han hovmo-

bede sig ikke, men ydmygelig priiste han Gud, at han saa hans Frelse, takkede den Almægtige for al hans Naade, for Mandens Klarhed og Legemet's Kraft i det lange Liv, der ei alene var ærefuldt ved hans elskede Konges Naade og de høieste Uresposter eller ved det berømte Navn, arvet fra Forsædrene, og forhøiet ved ham, som sit Fædrelands Belgjører, men og velsignet med en huuslig Lykke; sjelden i de høie Stænder, ved et 47 Aars Ugteskab med hans ædle Ungdomshustrue, som, mæt af Dage, hensov blidelig i Oldingens Arme, og ved hvis Side hans Støv nu skal hvile. O! skjøndt han savnede hende og gudfrygtig længedes efter at forenes med hende igjen, hvor blid var dog hans Livs Aften, hvor han, omringet af elskede Børn og Børnebørn, i landlig Stilhed, men med utrættelig Virksomhed syslede med sine Undergivnes Lyksalighed indtil det sidste, fast indtil det firefindstyvende Aar!

Og, at jeg skal fuldende hans det herlige Billede, som i denne Stund svæver os alle saa levende for Sjelen, hvi skulde jeg ikke føie et Træk til, saa eiendommelig Hans, som væsenlig nødvendigt, naar vi ville tænke os en Mand, hvis

Ibræt skulde være til sand Betsignelse for Verden: I yngre Dage, som i hans høie Alder, saae han, som Simeon, Guds Frelse i Jesu Christo. Ja — viskelig — Han var en troende og oplyst Christen, og var det aabenbar for al Verden. Midt i hans Ungdoms og Manddoms travle og vigtige Embedsgjerning, og i hans Alderdoms stille Rolighed elskede han den hellige Skrift og grandstede flittig deri. Dmgang med lærde Mænd og deres Skrifter var hans Bedersvægelse — Kirken og dens Tjeneste var ham hellig og dyrebare. Han var et lysende Exempel paa Gudsfrugt for sine Undergivne, og selv ved Skrift og Tale bidrog han til at udbrede Jesu Trøst og Fred blandt sine Medkristne.

D! ædle Henfarne! med Ærbødighed staaer jeg ved din Kiste, ei som din Lovtaler, men som den Fremmede, Du kaldte hid og værdigede din dyrebare Lillid, værdigede at være dit Bidne. Dybt bevæget tænker jeg paa Dig; og indtil mine Been skulle lægges ned i den Kirkegaard, hvori dine nu skulle jordes, skal jeg takke Dig, ei blot for Brødet, som og andensteds var at vinde, men som den, der lærte mig, bestyrkede min Troe paa Frelseren, og forøgede min Ærbødighed for

det hellige Embede, de Fattiges Pleie og Børnernes Underviisning i Christi Sandhed.

Saa skulde alle Kirkerne og Skolernes Lærere aldrig glemme Dig, Edle! der var deres Veileder og Beskytter, de Fattige ikke deres Velgjører, deres Trøster og Fader; og de tusinde Børn, der saae Dig saa mange Gange smilende at træde ind i Skolen og med Bibelen i Haanden venlig at bøie Dig ned til deres Børnekreds, skulde, som Mænd og Kvinder, rørte komme Dig ihu, og til Laa' antvorde din Erindring til deres Børn, at den sildige Slægt maae samles om Graven, som vi nu om din Kiste, og sige som vi: Her hviler vor Fader og vor Velgjører!

Din Aand svæve da over din elskede Kreds! Den hvile over din ædle Søn og dit ganske Huus, Sønner og Døttre, i mange Leed! Den hvile over alle dem, der elske Dig og Dyden! Din Aand fryde sig i Guds Rige over, at din gode Gjerning ei forgaaer, men at din Thukommelse er til Belsignelse for den sildige Efterslægt, og for Guds Trone bede Du, som her i Livet, for Konge og Fædrenelandet og alle dine Elskede!

Til Eder, I hans Kjære Undergivne! for hvis timelige og evige Vel han levede og virkede,

J, som modtog sa mange og store Prøver paa hans faderlige Sindelag, ja som have ham, næst Gud, at takke for, hvad J ere og have — til Eder vender sig nu min rørte Tale. — D! Nogle iblandt Eder ere Ddinger nu, som han var, og stunde som han til Eders Grave. Bruger da Eders sidste Dage, som han, i Gudsfrngt og Kjærlighed, og overantvorder hans og Eders Erindring til en hæderlig Efterslægt, at J kunne møde ham med Glæde i de evige Boliger! Men de fleste iblandt Eder ere opvokse under hans Hænder, og mindes klart, hvorledes han i Kraftens Dage antog sig Eders værgeløse Alder, Barndommens vigtige Sædetid, hvis rige Høst vi glædes og skulle glædes ved! Lever da til Guds og den Saliges Xre i Eders Huse og Eders Gjerning! Og — som J, samtlige hans i Liv og Død kjære Bønder! nu ere komne sammen som Børn for at stede Faderen tiljorde, saa mindes, at, om J ere mange fremmede for hinanden, for ham vare J det ikke! Elsker da hverandre, som han elskede Eder! Bistaær hinanden som een Faders Børn! Den Fred og Kjærlighed, som var i hans Huus, være i Eders Hjem! D, den vil ikke vige fra Eder, naar J, som han, ville frygte Gud. Værer da selv

gudfrygtige, og opdrager Eders Børn til at afløse Eder, som gode, oplyste, flittige og tarvelige Mennesker, at den Saliges Aand maae fryde sig i Himlen, og hans Søn paa Jorden maae glæde sig over Eders sande, varige Lykke!

Og Vi — som ere kaldte til at være Kirker-
nes og Skolernes Lærere, udsæete ved ham, som
Guds Redskab, til denne vor Tjeneste hver paa
sit Sted, Vi, som næst Guds og Samvittighe-
dens Bidnesbyrd havde ingen bedre Løn end Hans
Bifald, medens han levede — Vi ville fremdeles
fortjene dette, saasandt vi stræbe at komme did,
hvor han er, saasandt vi fremdeles ville nyde Ag-
telse og Bistand. Naar vi tale Guds Ord til
vore Brødre, naar vi forkynde Kristus for Bør-
nené, skal det være os, som om han var tilstede
hos os, lyttede til vor Tale og tilvinkede os sit
Bifald. Saaledes ære og takke vi vor Belgjører
i sin Grav; saaledes formilde vi Sorgen over
hans Bortgang.

Men nu er Timen kommen, Smertens og
Skilsmisens Time. Til Jorden skulle vi bære
de dyrebare Levninger, og den kolde Jord skal
dække det før saa varme Hjerter. Ak! inden vi
istemme vor Afstedssang og derpaa med Graad ad-

skilles ved Graven, saa lader os styrke hverandre med en andægtig Bøn til Gud i Jesu Navn:

Himmelske Fader! til hvem vor Salige er opstegen, saasandt han her paa Jorden levede i Samfund med Christo Jesu vor Herre! Vi love og prise Dig for hans lange, jordiske Livs Bølgjertning, og bede saa hjertelig: drag os som ham til Dig ved Jesum, i sand Gudfrygtighed og inderlig Kjærlighed til Næsten!

Bevar vort elskede Fædreland og Landets Fader, vor gode Konge og hans Arvehuus, og skjænk Kongen flere saadanne troe, fromme og dygtige Tjenere, gudfrygtige, sandhedskjærlige Raadgivere, utrættelige Udførere af hans vise og menneskekjærlige Hensigter!

Beslign den Afbødes ædle Søn, nu dette Steds milde og kristelige Herskab, og hans hele elskede Slægt, Sønner og Døtre, Arvinger til en saa sjelden Fædre=Værelse! Lad ham træde i Faderens herlige Fodspor, som han, leve kraftig og længe iblandt os og arve Faderens Kjærlighed og Værelse!

Hver ærlig og gudfrygtig Mand og Kvinde, den rystende Gamle og den diende Spæde, Forældre og Børn, Huusbønder og Tjende i alle

Grevstabet's Menigheder, hvis fælleds Fader vi nu skulle jorde, skjænke Du, vor Gud! Din Raade og Beskærmelse! Alle dem, som sørge og græde, de Fattige og Lidende, som han trøstede, husvale Du, milde Fader! fremdeles ved ædel Menneskekjærlighed, ved vor Herres Jesu Christi Trøst!

D! skjænk os alle, naar vor Tid er omme, vi til vor Salige maae komme!

Amen i Jesu Navn!

Psalmer,

affjungne

af Grevstabet's Skolelærere

og det Vesterborgske Seminariums Alummer

ved

Jordefærden

den 16de October 1827,

forfattede

af

Daniel Smith.

Ved Indtrædelsen i Sorslunde Kirke.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte etc.

Beemod's dybe Toner lyde,
og med Graad Farvel vi hyde
Ham, hvis Aand er nu hos Gud.
Livets Ild skal evig lue,
men ei her vi meer den flue;
A! paa Jord den sluktes ud.

Hen for Vinden rasler Løvet,
Skoven er sin Pryd berøvet,
Vinterdøden nærmer sig.
Saa skal Ungdomsrosen blegne,
Manddomskraften saa skal segne,
Dobingsdøden griber Dig.

Men dog under Sneens Dække,
Liv af Død vil Gud opvække,

Baaren atter fødes skal.
Saa skal Døden brat forsvinde
og et evigt Liv oprinde
hisset i Guds Himmelsal.

Lad da milde Taarer flyde,
medens Sorgens Toner lyde
ved den Edles Hvilested!
Han, som til Guds Ære leved',
herliggjort til Himlen svæved',
efterlader os sin Fred.

Efter Talem.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er ic.

See, brudt er nu det stærke Fængsel.
Algode Gud! vi takke Dig,
som stillede Mandens svære Længsel
og skjænkede den dit Himmerig.
Forsvinde maade al jordisk Glæde,
men evig funkler Himlens Krands.

Udstridt er Kampen — Livets Aften,
der var saa blid, er endt i Fred,
skjøndt haardt det gjaldt, forinden Kraften
sig bøiede for Døden ned.

O! vel Dig, trætte Olding, som
til Mandens Fred og Hvile kom!

Ta, vel Dig, som den Rigdom sanked',
der følger med til Himmelen,
imedes Du paa Jorden vanked'
som Guds og dine Brødres Ven!
I Hjertet gjemme vi dit Navn,
i Hjertet føle vi dit Savn.

Til Dig, vor Gud, igjennem Taaren
vi skue og med salig Troe;
vel den, som er af Dig udkaaren
med Gud og Jesum hist at boe.
Lær os at lide, stride saa,
at vi kan Seirens Palme faae.

Efter Jordpaakæftelsen.

Mel. Naar min Tid og Stund.

Nu dækker Jorden stille, hvad
til Jorden skulle komme,
den Død, som nylig skilte ad,
forener nu de Fromme.
Stor nok er nu den stille Grav;
thi Herren tog, hvad Herren gav,
de fromme, store Sjæle.

Sov vel, vor gamle Fader god!
her ved de Elstes Side!
Hvor Du saa kraftig blandt os stod
og fælded' Taarer blide,
og talte Kjærlighedens Ord,
da hendes Støv blev lagt i Jord,
som elsted' Dig saa saare.

Farvel Du Edle, Bise, Du,
hvem Gud gav Kraft og Villie!
En Egetrands vi lægge nu
paa Gravens sorte Lillie.
Ehi Du var Kongens gjæve Mand,
og elsted' Bondens Hæderstand;
Dig Gud i Himlen lønne!

Farvel Du ædle Børneven!
End see vi Dig i Manden;
saa glad i Børnevrimmelen
med Bibelen i Haanden.
Mens Taarer længe rinde her,
for Dig, som havde os saa kjær,
Guds Engle hist Dig fryde!

Biographiske Noticer.

Om Christian Ditlev Frederik, Greve af Reventlov til Grevskaberne Reventlov og Christiansløde, Geheimestatsminister, Ridder af Elephanten, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, hvis Nekrolog i Litteratur-Tidenden No. 45 og 46 for 1827 med saamegen Sandhed ender saaledes: "Ligesom Reventlov i Rang var en af Statens ypperste Mænd, har han været med Hensyn til sin Virken en af dens nyttigste, med Hensyn til sine Jdrætter en af dens bedste" tør vi haabe, at en fuldstændig Biographie vil i sin Tid meddele tilbørlig Underretning. Derfor vil jeg her indskrænke mig til blot at give en Fortegnelse af hans Leveaar og de vigtigste Trin i Statens Tjeneste, liig den, de offentlige Blade alt have leveret.

Han er født paa Christianshavn den 11te Martii 1748. 4 Aar gammel mistede han sin Moder 1752. 1762 giftede hans Fader sig igjen med en født Comtesse Holstein. 1764 sendte hans Fader ham og hans yngre Broder Ludvig til Sorøe ridderlige Academie under Veiledning af Dr. Med. Wendt, der siden udmærkede sig i Statens Tjeneste og døde som Geheimere-Conferentsraad og Deputeret i Finantskollegio 1815.

Efter 4 Aars Ophold i Sorøe reiste de unge Grever under samme Hovmesters Anførsel udenlands, opholdte sig 2 Aar i Leipzig og derefter besøgte Frankrig og Engelland. Efter Hjemkomsten reiste de til Norge. 1774 blev vor Aføde formålet med Frederike Lovise Sophie, Datter af Oberhofmester v. Beulwitz paa Sorøe, efter 2 Aars Forlovelsestid. De vare Jevnaldrende og levede et 47 Aars lykkeligt Ægteskab, indtil 26de Julii 1822, da Grevinden hensov blidelig i hans Arme, 74 Aar gammel, efter at have født ham 12 Børn, hvoraf 6 Grever og 3 Comtesser overlevede de samme Forældre. 1775 døde hans Fader, 65 Aar gammel, og efterlod, foruden vor Aføde, som arvede Grevskabet Christiansløde, en Søn, Contad, Commandeur i Søe-Staten, der arvede Grevskabet Reventlov, siden død uden mandlige Arvinger, hvorved den ældste Broder fik Grevskabet Reventlov tilbage, og en Søn, Ludvig, Kammerherre, som arvede Baroniet Trolleborg; ogsaa han døde tid-

ligere og efterlod sin Søn, nuværende Kammerherre Greve Ditlev Reventlov, Baroniet. Vor Afsødes eneste Søster, Lovise, gift med Greve Stolberg, endte som Enke sine Dage hos sin Broder paa Nøderstrup 1824.

1775 blev vor Afsøde Deputeret i Deconomie- og Commerce-Collegiet. 1777 Storkors af Dannebrog. 1782 Deputeret i Søekrigskommissariats-Collegiet og 1783 første Deputeret i General-Lodkammeret. 1786 den 6te August blev han første Deputeret i Rentekammeret og siden Præsident heri og i Bergværks-Direktoriet, hvilke vigtige Embeder han til Velsignelse for Fædrelandet og til evig Umindelse af en erkjendelig Bondestand beklædte indtil 1813. 1798 var han alt Geheimstatsminister og 1803 Ridder af Elephanten. Fra 1813 levede han for største Delen paa sine Godser, som han saaledes i 52 Aar har bestyret, og hvor han fra Begyndelsen indtil Enden har gjort Alt, hvad han formaaede til sine Undergivnes Lykke. Den 11te October 1827 døde han paa Christiansøde, 79 Aar 7 Maanedes gammel. Den 16de October blev han jordet paa Hørsunde Kirkegaard, hvor hans Ligg blev nedlagt imellem hans elskede Gemalindes og Søsters Grave. Grevskabets 300 Bønder fulgte og bare deres elskede Velgjørers og Faders Ligg til Jorden, og sjelden flyder saa oprigtige Taarer ved Nogens Jordefærd, som de, der fældtes ved hans.

Denne lille Bog kan ikke bedre endes end med et Brev, jeg modtog engang fra den Salige, og som jeg troer at burde lade aftrykke her, som en herlig, sanddru Indskrift paa det Mindemærke, vi have stræbt at rejse den ædle Hensarne.

Det var hans Fødselsdag den 11te Marts 1825, og jeg havde stræbt at udtrykke ham min hjertelige Erbødighed og Hengivenhed i et Digt, jeg forelåste ham og bad om Tilladelse at benytte som Dedication af et lidet Skrift, jeg dengang agtede at udgive. Jeg er mig klarlig bevidst, at Smiger havde ingen Lod eller Deel i Digtet, som jeg af denne Marsag ogsaa gjerne torde lade trykke, uden at have nødig at frygte nogen retsindig og sagkyndig Læsers Dom; men den Hensarnes Villie er mig hellig, og ligesom jeg forfattede et

andet Stykke, da jeg tilegnede ham mit Ildet. Strift 1826, saaledes vil jeg og lade hiint forblive i sin Dunkelhed. Ifkuns de Linier, han skrev, som aande sand christelig Ydmyghed og Sjelsstorhed, og som jeg til min Død skal gjemme som en Helligdom, skulle pryde denne Bog og gjøre den endnu kjærere for hans Venner og de Mange, for hvem hans herlige Exempel paa Jorden lyst. Brevet lyder saaledes:

Pederstrup den 17 Martii 1825.

"Det var min Hensigt, ved første Leilighed, jeg samlede "med Deres Belæringsdighed, at takke Dem for de smukke Vers, "med hvilke De har hædret min Fødselsdag; men da Comtesse "Stolberg har bedet mig om at laane dem til hende, og jeg "ved at aabne Omslaget seer, at De vil have den Godhed, at til- "egne mig den Bog, som De agter at udgive og at indrykke "samme deri; saa iler jeg med at bede Dem, ikke at lade det "trykke. Thi uden at ville smigre mig har Deres Venfkab for "mig forledet Dem til at rose mig for Mere end mig kan til- "komme at roses; og det gaaer med Roes outrent som med "Beviser: for stor Roes svækker Roesens fordeelagtige Wirk- "ning for den, som roses.

"Jeg heder Dem ret meget, lad det ikke trykke! Jeg vil, "om De tillader det, naar jeg har den Fornøielse at see Dem, "læse det med Dem, og naar jeg gjør Dem mine Anmærknin- "ger, haaber jeg, De vil finde dem grundede.

"Opfordret dertil af vor gode Konge, har jeg i den Virke- "kreds, i hvilken han satte mig, søgt at befordre hans velgjø- "rende Hensigter; men intet har jeg udrettet alene, men har "været understøttet af en Samling af udmærkede duelige og vel- "tænkende Mænd i og uden for det mig anbettede Fag, og "ikke har jeg havt Deel i det meget Gode, som fremvirkedes i "andre Virkekredse.

"Min gode Villie kan fortjene nogen Roes; og den Lykke, "som Gud gav til næsten alt det, som foretoges, var Guds og "ikke Menneffe-Værk. Min Wiisdom fortjener ingen Roes, "det siger jeg uden nogen falsk Beskedenhed, af inderste Over- "beviisning; men Gud er stærk i de Svage, som forlade "sig paa ham, og ikke paa egen Wiisdom og Kraft. Denne "Tanke haaber jeg at skulle følge mig i min Grav, og med "Glæde at lade mig gaae over i Evigheden.

"Med sand Høiagtelse og Venfkab undertegner jeg mig o. s. v.

Reventlov.

S. T. Fr. Provst Smith i Gørslunde.

DIS-Danmark

